

*Groenpootruiter
foto: Rein Hofman*

De Groenpootruiter

Mijn familie was er bij. As van moeder werd in stilte weggelegd. Zij rust nu tussen de levenden. Niet alleen het eigen bloed was er bij, nee ook de kouwe kant. Zij was geliefd. Nog steeds eigenlijk wordt er in de tegenwoordige tijd over en heel soms met haar gepraat. Een zal haar slechts kennen uit verhalen, maar die wordt nog gedragen onder 't hart van een van de meiden. U weet hoe dat gaat, beste lezer; de een al met 'n glas, de ander nog met een beker of kop. Gezellig geroezemoes. Ze waren er allemaal bij toen er twee Groenpootruiters overvlogen. Aan mijn reactie konden ze merken dat het niet zo maar iets was. De Groenpootruiter is in ons land doortrekker, geen broedvogel, maar we hebben het geluk dat hij af en toe passeert. Voor een jaar of zes terug zaten er vaak vier, die je

dan foeragerend aantrof ergens aan een poel met ondiep water of met vlak aflopende oevers. Voor mij een van de meest elegante steltlopers. Wat bleek aandoend zonder echte contrasten heeft hij wel wat elfs, wat doorzichtig. *Tringa nebularia* is zijn internationale naam. Broedvogel in noordelijke gebieden van Scandinavië tot en met Siberië. De volle donkere vleugel en de ver doorlopende lichte rugwig met lichte staart onderscheiden hem van de overige ruiters. Andere steltlopers die we nog wel eens achter het huis aantreffen zijn Witgatjes en de Oeverloper. Het Witgatje laat zich meestal eerst horen. Hij heeft een zeer luide en kenmerkende roep die onmiddellijk onze aandacht trekt. Geliefde gast bij ons in de wei aan het water. Het Witgatje is veel kleiner dan de Groenpootruiter en heeft een scherp contrast tussen witte stuit en zwarte vleugels met helemaal geen rugwig. De geleerden zeggen dat het Witgatje niet in Nederland broedt, maar ik verdenk hem er wel van. Een even groot steltloperkje is de leuke Oeverloper. In zijn bewegingen op de grond niet te verwarren met andere familiegenoten. In de vlucht lijkt het een heel kleine Grutto zonder witte stuit. Hij heeft zo'n zelfde gestreepte vleugeltekening. De constant opwippende achterpartij en zijn witte oplopende borst maken hem vrij makkelijk te herkennen. De steltloperfamilie is sowieso een heerlijke groep om je in te verdiepen. Omdat wij in Nederland voor bijna alle soorten een van de allerbelangrijkste tussenstops tijdens de trek zijn, kunnen we daar eindeloos van genieten. Als je een keertje de moeite zou nemen om de Waddenzee met zijn eilandenrijk te bezoeken in trektijd en je houdt daarbij goed rekening met het tij, dan weet je echt niet wat je ziet. Een orgie aan trekvogelgeweld. Je gaat dan ook vermoeden waarom sommige mensen zo voor het wad en zijn zee opkomen. Voor de vogelstand van 't hele Palearctische gebied zijn enkele van onze kustgebieden van onschatbare waarde. De Zeeuwse delta, Waddenzee en het Lauwersmeer zijn daar de belangrijkste van.

*Vlieland
tijdens de trek*

Maar even terug naar mijn bezoek tijdens ons ritueel: Deed een neef, in plaats van bloemen of drank, ons een "Batdetector" cadeau! Daar was ik even heel erg mee in mijn sas. Nog diezelfde avond hebben we hem uitgeprobeerd; en ja de eerste vleermuizen gespot. Wederom een Wijsters geheim voor mij blootgelegd. We hebben in ons dorp een vleermuizenkenner die ik maar eens moet gaan opzoeken. Wellicht ga ik U daar, beste lezer, nog wel eens mee lastig vallen. Nou, tot ziens maar weer. Komt U iets leuks of zelfs adembene-mends tegen; laat het me weten. Ik ben benieuwd.
Groeten van uw correspondent in het veld,

Kees.

